

Mágia splnu

I. časť

Katarína Senajová

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Vyšlo aj v tlačenej forme v roku 2014 (1. vydanie)
ISBN 978-80-971786-5-9 (mäkká väzba)

Text copyright © Katarína Senajová, 2014

Illustrations © Katarína Senajová, 2014

Copyright © Katarína Senajová Publishing, Prešov, 2022

Druhé, elektronické vydanie

ISBN 978-80-974275-0-4 (pdf)

ISBN 978-80-974275-1-1 (epub)

ISBN 978-80-974275-2-8 (mobi)

Katarína Senajová

Mágia splnu I. časť

e-kniha

vyšlo aj v tlačenej forme

Venujem Cici, Mici a Paci

Obsah

Predslov	8
Osudové kamarátstvo	9
Noc.....	13
Zverolekárka	21
Líviina novina	27
Výhra.....	32
Krivda, nepravosť!.....	36
Luna	41
Zvieratko	44
Nákup	48
Plán.....	53
S dušou mačky	57
Nikin nápad.....	65
Prvý deň prázdnin	73
Bod mrazu	82
Nov	89
Skate	92
Auto.....	97

Hádka	100
Stratené	104
Horor na kupku	109
Plagát	114
Párty	118
Odhalenie	132
Kostým	137
Príprava na noc	140
Prehnaná pomsta	143
Výčitky	147
Škrabanec	151
Objatie	157
Leo	162
Maťa a Romana	166
Koncert	172
Marina	179
Sandra	184
Spln	187
Čerkin útok	193
Nechty	196
Pád	198
S Denisom	200

Saša	205
Naspät kamošky	210
Doslov.....	214

Predslov

Bolo vtedy skoré leto... Mesačná noc. Pomedzi domy na sídlisku sa rozliehal mačací vreskot. Desiatky mačiek sa schádzali na jedinom nezastavanom mieste v okolí, aby sa v tieni kríčia spáрили. Mesiac to všetko osvetľoval svojim svitom a listy kríkov na ne vrhali hrôzostrašné tieň. Čierna mačka Halina sa váľala po chrbte a zvädzala čiernobieleho domáceho kocúra, ktorý ušiel z bytovky. Síce dostal vznešené meno Qentin, Haline jednoducho nemohol odolať, aj keby bola akokoľvek túlavou mačkou. Bola preňho najkrajšou v celom okolí. Vrhol sa na ňu a... splodili malé mačiatka.

Nasledujúce dni pršalo, takže Mesiac cez mraky nebolo vidno. Čo však bolo lepšie, Halina bola kotná a hoci mačiatka nebolo, rovnako ako Mesiac, vidno, bola budúcou mamičkou.

Prešiel mesiac, prešli dva a Halina dostala pôrodné bolesti. Uchýlila sa do svojej najobľúbenejšej pivnice a snažila sa nejako to pretrpieť... Šedej temravej noci porodila malé mačence.

Jedno z nich bolo biele a jedno bolo čierne.

Osudové kamarátstvo

piatok, 19. jún

Polnoc. Za oknom fúkal neskutočne silný a studený vietor. Spoza mrakov presvital Mesiac. Bol v splne. Mirka zbožňovala také noci. Pôsobili tajomne a strašidelne. Nikdy počas nich nemohla zaspáť. Sedávala na posteli a pozerala von. Myslela na to, že po vonku sa túla určite veľa mačiek. Zasnene rozmýšľala, aké meno raz dá tej svojej. Trebárs Trblietka. Alebo Lunka. Alebo Samanta, Laurence, Čiernohlávka, Scharlett, Terence či Messalina. Premýšľala, aké môže byť hrozné volať mačku Cica, a hoci tajne po takom mene túžila, nedala to na sebe znať.

I túto noc myslela na mačky, keď odrazu niekto buchol dvermi. Dovtúpila sa, že mama konečne došla z roboty. Už-už si chcela ľahnúť, aby ju nevykričali, že nespí, ale neurobila to. Tamtá noc sa jej páčila nejako viac.

Pri pravom uchu jej zaškrípali dvere a do očí jej zasvietila lampa.

„Mirka! Ako to, že ešte nespíš! Bola polnoc!“ skríkla mama.

„Hm, prepáč, nemôžem zaspáť,“ a už-už sa prikryvala, no mama ju stopla.

„No nič. Poď, niečo pre teba mám!“

„Čože? Teraz v noci?“

„Ale poď, Mirka.“

Čo to mama pre ňu má?

Schádzali dole schodmi. Mama bola očividne nesvoja.

„Kde sú?“ opýtala sa otca.

Neodpovedal.

„Čo to je?“ nedočkavo sa pýtala Mirka.

„Tu,“ ukázal otec na podlahu.

Mirka si kľakla – a pod skrinkou sa krčilo mačiatko. Celé bielunké. Vlastne dve! Aj čierne, ale to hneď nezbadala.

„To – to je nádherné!“ Mirka si ich silne chcela pritúliť. Do očí sa jej hrnuli slzy. „Aké sú rozkošné! Kde si ich našla?“ Naťahovala k nim ruku. Ale mačiatka sa ešte viac pritlačili k stene.

„Oh,“ začala mama, „Išla som autom po ceste a vbehlo mi tam biele mačiatko. Začala som brzdiť a tak sa vyľakalo, že odskočilo preč. Odparkovala som a vystúpila. Bolo to pri lese a bála som sa, či by prežilo. Zrazu mi do cesty vbehlo čierne. Zamraučalo a tiež utekalo. Rozbehla som sa za nimi. Uvidela som, že biele kríva, má zranenú labku. Chcela som ho chytiť, ale veľmi sa bránilo. Keď sa mi to podarilo, čierne začalo mraučať a utekalo za mnou. Chytila som čierne, ale biele sa mi vyšmyklo. Boli ticho iba vtedy, keď som nedržala ani jedno. Musia sa mať veľmi rady. Až som dostala nápad. Chytila som čierne a čakala, kým k nemu príde biele. No a prišlo a keďže pokrívávalo, nestihlo mi ujsť a tak som ho chytila. Utíšili sa až po chvíli, keď som držala obe. Celú cestu v aute strávili na zadnom sedadle a túlili sa k sebe. Ale ľudia sa veľmi boja. Nevie, či ich nedáme preč.“

„Nie!“ zakričala Mirka. „Nemôžeme!“

Na jej krik sa mačičky preľakli a utekali preč. Vyskočili na stoličku, stôl, okno, ľadničku a už boli na skrini.

„Tichšie,“ hovorí mama, „zobudíš Lenku!“

„Lenka spí!“ Mirka pomaly podošla k mame. „Mamka, že si ich necháme?“

Smutné oči na mamu zapôsobili, tak súhlasila.

Mirka sa postavila na špičky ku skrini a zamňaukala. Mačičky na ňu prekvapene pozreli. Zamňaukala ešte raz. Čierne mačiatko sa postavilo. Zamňaukala a zároveň mykla prstami. Biele sa v rozpakoch prizeralo. Bolo zranené, malo väčší strach. Čierne sa priblížilo na dosah ruky. Mirka ho opatrne pohľadila. Bolo stuhnuté a preľaknuté, ale nechalo sa hladiť.

„Belka,“ šepľala Mirka na biele a zamňaukala.

I ono sa postavilo. Čierne sa trhavým pohybom posadilo a biele prišlo o krôčik bližšie. Lákala ho ešte viac, a tak prišlo až k nej. Šlo pomaly, nebolo vidno, že kríva. Pohľadila ho a potom hladkala oboje – čierne ľavou a biele pravou rukou. Pokúsila sa zobrať ich do náručia, ale nedalo sa.

„Daj im najesť,“ povedal jej oco.

„Choď ich osprchovať!“ zakričala mama.

Mirka ich nechcela trápiť pod sprchou, ale vyzerali doslova zúbožene, polepené, špinavé, ako od benzínu. Tak ich teda pomaly chytila a šla osprchovať.

V umývadle sa bránili, ale stálo to za to, čiernemu sa umytá srst krásne leskla a srst bieleho už nemala sivastý nádych, bola biela. Trochu sa i tešili. Začali sa olizovať, aby boli ešte krajšie.

Zobrala plytkú misku a dala im do nej zvyšky kurčata. Kým jedli, iba sa na ne s úsmevom prizerala. Ani nevedela ako, ale biele dostalo meno Belka a čierne Čerka. Vlastne ani nevedela, či sú to samičky, a ak nie, tak ich premenuje.

Potichu vyšla hore schodmi. Vietor vonku ustal, ale spustil sa dážď. Zobrala najväčší vankúš, položila ho k posteli a zabehla pre mačiatka. Miska však bola prázdna, mačiatok nikde.

Noc

piatok – sobota, 19. – 20. jún

Mirka sa preľakla. Pri pohľade na to hnusné počasie mala strach, že prievan okno pootvoril a Čerka s Belkou vybehli preč. Vbehla do kuchyne, ale neboli tam. Dvere boli pozatvárané. Vrátila sa k miske, prikrčila sa k zemi, ale ani tam ich nenašla. Vyliezla na stôl a postavila sa. Udrela si hlavu o strop, ale mačiatka nevidela. Trikrát zamňaukala, no neozvali sa jej.

Vrátila sa do izby a vankúš zobrala do rúk. Myslela, že sa vyspinkajú pri nej, ale musela sa uspokojiť s tým, že im ho dá do kúta pod lavicou, že tam prídu.

Keď si ľahla, nastavila si budík v mobile na pol tretiu. Boli dve hodiny v noci. Zaspáť sa však nedalo.

Po pätnástich minútach začula slabunké zamňaukanie. Potešila sa. Bývali v rodinnom dome; izbu mala na poschodí. Nehlučne vstala a pootvorila dvere. Opatrne sa pomedzi ne prešuchla a prešla na schodisko. Opäť začula mňaukanie, už silnejšie. Kľakla si na schodík, prikrčila sa. Zdalo sa jej, že zvuk ide sprava. Po obývačke sa mihla biela šmuha. Určite to bola Belka. Matne sa jej zazdalo, že je tam i čierna, nebola si však istá, bola tma.

V tme sa nazeleno blysko očko. Mirka by od radosti vykričla, ale nechcela sa prezradiť.

Mačičky pobehovali a mňaukali. Odrazu Mirka uvidela, že biela sa na ňu pozerá. Malé mačiatko piskľavo

mňaukalo. I Čerke nebolo všetko jedno. Pozerala na ňu a pravé očko sa jej lesklo. Mačiatko sa rozpačito zdvihlo.

Okamžite sa zdvihla tiež. To bolo trápne, že ju odhalili!

Lahla si do postele a natešená zaspala.

Spánok však netrval dlho. Zabudla vypnúť budík. Jeho zvonenie ju prebralo. Omráčená začala šmátrať rukou po vankúši, hľadajúc mobil. Ten jej však spadol na zem a naďalej vytrvalo zvonil. Až vtedy si spomenula na mačiatka. To ju už prebralo úplne. Mobil zaraz vypla.

Vstala a potichu sa išla pozrieť na Čerku a Belku. Postavila sa na kraj chodbičky a pozerala dole. Nebola však sama.

„Mira, čo tu robíš!“ skríkla na ňu sestra Peťa.

„TO – to je moja vec! Za to, že si staršia, nemusíš mi rozkazovať!“ Mirka bola nervózna.

„Daj sem ten mobil!“

„A prečo by som mala?“

Vtedy sa z kuchyne ozvalo mňaukanie.

„Ticho? Čo to je?“ opýtala sa Peťa. Mačky mala tiež rada, ale nie až tak, ako Mirka.

„Vieš...“ hovorí Mirka. „Ako ti to... Mama včera išla do roboty...“ pokračovala natešene, „...a do cesty jej vbehli mačiatka... Vlastne jedno! A...“

„Dobre, chápem. A kde sú?“ Peťa sa pobrala dole schodmi.

„Stoj. Zľaknú sa!“ Zastavila ju Mirka.

Vtedy sa z izby ozvalo Lenkine volanie: „Mamká!“

Mirka usúdila, že jej je do plaču. „To neva, pod.“ Prikrčila sa.

„Mamká!“ Ozvalo sa z izby znova.

„Miri, poď ty k nej. Bojí sa tmy.“

Dievčatá otvorili Lenkinu izbu a zasvietili. Malá Lenka sa bleskovo postavila a utekala k sestre.

„Peťka, ja som sa veľmi bála! Vonku prší! Myslím, že tam pri vankúši bol duch! Niečo tam šúcha.“

„Neboj sa, tam pri vankúši je stena a za ňou je moja izba. Určite tam nie je duch, čo by tam robil?“ utešovala ju Peťa.

Mirka využila príležitosť, že si ju nikto nevšíma a potichu prešla ku schodom.

„Poď, Mirka už odišla. Vieš, máme mačiatka,“ usmiala sa Peťa na Lenku.

Tá ale začala vykrikovať. „Čože? Naozaj? Neverím ti. Ty mi klameš!“

„Pšt,“ napomína ju Peťa. „Poď, pozrieme sa na ne, dobre?“

„Naozaj ich máme? A kde sme ich kúpili? A koľko ich je? Peťka, ja ti neverím!“

„Ale stíchni, ty sprostá hlupaňa!“ skríkla Mirka. „To si taká naivka, že si myslíš, že im tvoje keci neprekážajú?“

„Mira, no ani ty nie si svätá!“ zareagovala Lenka.

A Petin vyčítavý pohľad...

„Už to neznesiem!“ zakričala Mirka. Rozbehla sa dolu schodmi. Rozhodla sa, že sa skryje. Chcela, aby ju sestry nenašli a vrátili sa spať. V skrini by ju našli. Za závesom by ju našli. Za kuchynskou linkou tiež. Aj za sedačkou. Bezradne sa motala, keď vtom zrazu začula kroky zo schodiska. Skočila pod to, čo prvé zbadala – pod sedačku. Prikrčila sa a snažila sa urobiť si pohodlie.

„Mňa by zaujímalo, kde tá Mira pošla,“ pagedila sa Peťa. Myslela, že je zaujímavá.

„Ja neviem, ale kde sú mačiatka?“ poskakovala Lenka.

„Mirka mala pravdu. Rozprávaj tichšie,“ hovorí Peťa.

„Mňáu!“ zakričala Lenka.

„Leni, takto mačiatka nemňaukajú,“ povedala jej Peťa. „To musíš takto –“ a mňaukla.

„To je hlúposť,“ nahnevala sa Lenka.

„Ale, Lenka, keď si sa narodila, ešte sme bývali pri babke,“ vysvetľovala jej Peťa. „Pamätám sa, ako mačičky mňaukali.“

Také slová Mirka neznášala. Lena ani nepočula mňaukať mačku a Peťa sa vždy iba okolo nej krútila! Ony dve boli spolu – ale ju k sebe nezobrali. Veľmi preto túžila chovať mačičky, ale rodičia ju presviedčali, že v ich štvrti je veľmi veľa psov – dalmatíncov a nemeckých ovčiakov, čo sú vraj nebezpečné psy a nebolo by to vhodné. Aj ona chcela byť pre niekoho stredobodom pozornosti, ale vyzeralo to, akoby rodičia žili pre Lenku a Lenka pre Peťu. Pre Mirku nebol nik. Mačiatka boli jediná alternatíva.

Belka a Čerka sa túlili v úzkej štrbine za knižnicou. Lenka pobehovala po obývačke a vykrikovala: „Mňau! Mňau!“ Peťa už začínala byť nahnevaná. Ona by už tiež tie mačiatka chcela vidieť. Napadlo ju, že Mirka asi vie, kde sú!

„Lenka, poď. Nájdeme Mirku,“ navrhla.

„Dobre.“ Chvíľková radosť opadla, začala byť unavená.

„Pozriem sa za záves.“

„Ja za gauč!“ potešila sa Lenka.

Mirka trýpla. Sestra totiž mierila rovno k sedačke, pod ktorou bola ona.

Našťastie ju mačiatko zachránilo. Vybehlo spoza knižnice a šuchlo sa za záves.

„Aha, Leni, záclona sa hýbe!“ zasmiala sa Peťa.

Vydesené mačiatko sa prešuchlo naspäť za knižnicu.

„Tam niečo je!“ zakričala Lenka. „To je mačička!“

„Neblázni, to je Mirkina noha!“

„Nie, myslím, že to bolo mačiatko. Také sivé.“

„To bola Mirkina ponožka,“ smiala sa Peťa.

„Ale Mirka predsa nemala ponožky!“

Vydesená Belka sa prikrčila až k úplnému koncu uličky za knižnicou. Chcela sa predrať ešte ďalej, ale ulička na druhej strane knižnice už bola priúzká. Čerka bola, pre jej boľavú labku, zvyknutá ju chrániť a pritúlila sa k nej. V tej tme zakryla jej biele telíčko a nebolo ich vidieť.

Malá Lenka prišla ku knižnici a pozerala do tmy. Jej oči si ale na tmú nemohli privyknuť a tak mačiatka nezbadala. „Peťka, ty si si to určite vymyslela!“ a urobila smutné očká, ktoré na Peťu vždy zapôsobia.

Ale ani ona o ničom nevedela. „To Mira! Ona hovorila, že mama doniesla mačky!“

„Áno!“

„Hm,“ stíchla Peťa, „ale ona neklame!“

Zatiaľ si Mirka urobila pohodlie a zo sedačky stiahla dečku tak, aby ju sestry nevideli.

„Za závesom nie je,“ povedala Lenka. „Pozriem sa za gauč.“ A opäť išla ku sedačke. Našťastie Mirku nenašla, lebo dole sa nepozerala.

„Mira! Kde si!“

Kým Peťa prehľadala izbu, Lenka zobrala z ľadničky kuracie mäsko a začala lákať mačičky.

Vtedy Čerka vybehla spoza knižnice.

„Mačiatko!“ Zakričala Lenka a preľaknutá Čerka sa skryla späť.

„Vidím, buď ticho!“ zahriakla ju Peťa.

„Mňau, mäsko tu máte!“ Povedala Lenka mačiatku veselo, to jej však vôbec nerozumelo.

„To by ju malo prilákať.“

„Miu,“ mňaukla Čerka. Sedela a očividne nad čímisi premýšľala.

Spoza knižnice vykukla Belka. S prestrašenými očičkami sledovala Lenku.

„Pozri, ako ju to zaujíma!“ tešila sa Lenka a ukazovala mäsko.

„Ja skôr myslím, že sa toho bojí!“

Lenka sa to snažila zachrániť. „Nebud' najmúdrejšia!“ hnevala sa.

Peťa však mala pravdu. Mačičky nezaujímal mäsko. Radili sa. Čerka si olizovala ňufáčik a škúlila na Belku. Tá na ňu strnulo pozerala. Čerka sa zachvela a neisto zdvihla. Konček chvostíka sa jej triasol. Belka sa postavila, no ostala prikrčená. Ľavú labku posunula dopredu. Ešte raz pozrela na Lenku, potom krivkajúc bežkala kdesi popod

radiátor. Čerka išla vedľa a zvláštnym pohľadom sa pozerala na Lenku a Peťu. Bola zvyknutá Belku chrániť ešte od čias, keď bola labka v kritickom stave. Aj Belku to poznačilo – bola bojzlivejšia než Čerka. Ale Mirky sa už nebáli. Belke to pomáhalo nadobudnúť si k ľuďom viac dôvery.

Lenka posmutnela. Jej mäsko mačičky vôbec nezaujímalo. Ponáhľali sa kdesi k sedačke. Aj Peťa sa divila.

Vtedy Čerka dobehla do cieľa a prudko sa zastavila. Belka bežala ďalej, až pod sedačku. Šuchla sa ta i Čerka. A hneď na to sa vonku vystrčila Mirka. Ľavou rukou si k sebe tísila zadychčanú Belku a pravou škrabkala Čerku prevrátenú hore labkami. Prívetivo sa usmievala na sestry.

„Mira! Si ako malé decko. Skrývaš sa pod sedačky!“ povedala Peťa.

Mirka to však prehltila a túlila k sebe mačičky ďalej.

Táto udalosť dosvedčovala, že na Mirkinom vzťahu k mačkám niečo bude.

Veď Lenka držala štavnaté mäsko a mačiatka predsa dobehli k Mirke, ktorá teraz sedí na zemi pri sedačke...

„Mirka, ty si ako tie mačky. Skrývaš sa kade – tade,“ povedala Peťa, zhasla a pobrala sa spať.

Lenka cupkala za ňou.

Mirka kľáčala na zemi, držala dve mačičky a bola zarazená z toho, čo jej Peťa povedala. Keď sa v tej tme pozrela pod tú sedačku, až jej po chrbte prešiel mráz. Škára medzi ňou a podlahou bola priúzkka. Čo to do nej vošlo? Ako sa tam vlastne zmestila! Veď do takých

úzkych škár sa ozaj skrývajú len mačky. Ako ju to mohlo napadnúť! Doteraz sa do takých neprístupných miest neskrývala.

Ako tam tak v tej tme sedeli, Mirka, Belka a Čerka, leskli sa im oči.